

Farní zpravodaj

Římskokatolické farnosti Dolní Loučky, Olší a Žďárec



Číslo 10/2019

Listopad 2019

Čas na hřbitově může být nadějí

Jeden aforismus vystihuje povzdech ateisty: „Já jsem takový ateista, až se bojím, jestli mě Pán Bůh za to nepotrestá.“ V listopadových dnech na hřbitově, když před člověka vystupuje otázka pomijivosti, si musí každý dát odpověď: Jsem věřící nebo ateista? Když jde o budoucnost, jeden i druhý musí věřit – věřící v život, nevěřící v nic. Protože není jistoty o budoucnosti, oba věří, i když obsah jejich víry se diferencuje.

Na otázky: Kam směřuji? Jaký význam má můj život? Co bude se zemřelými? Kde jsou? - nezískáme odpovědi z vlastního poznání, ale z poznání víry, které



je obsaženo v Písmu svatém. V podobenství o pannách – družičkách, které měly být připraveny na svatbu, nás Ježíš z Nazareta upozornil na bdělost, připravenost na setkání s Bohem (srov. Mt 25, 1-13). Člověk by měl mít olej v lampě svého života, to znamená lásku v srdci, protože tam, kde je dobro a láska, tam je Bůh. Když má člověk

v sobě Boha, pak má sílu na setkání se smrtí.

Nasávat, co je věčné

Už starověcí filozofové učili, že pokud chceš existovat po smrti, musíš do sebe přijmout co možná nejvíce věčného – pravdu, spravedlnost, dobro. Nasávat, co je věčné, aby to zůstalo pro chvíli umírání. Upnout se na toto věčné, patřit mu,

a tímto způsobem mít účast na věčnosti. Upnout se na pravdu, a tak patřit tomu, co je nezničitelné – jak napsal Benedikt XVI. ještě jako kardinál Joseph Ratzinger v knize Bilder der Hoffnung, Wanderungen im Kirchenjahr.

Podle slov Benedikta XVI. v díle Zasažení neviditelným, kdyby se šťastné dny daly zkopírovat, udělali bychom si jich sto nebo i tisíc. Ale věčnost není kopií krásného lidského dne navěky. To je jen náš sen, naše představa.

Nesmrtelnost a věčnost znamenají být v Božích rukou; být novým bytím, novým stvořením. Být jedno s bratry a se sestrami, které nám stvořil; sjednocení se stvořením. To je život, na který v současnosti hledíme jen jakoby z mlhavého oparu.

Pokud si člověk neklade otázky o smrti a nesmrtelnosti nebo pokud na ně nenachází žádnou odpověď, neboť v nic nevěří, problém smrti a pohřbu se mu stane hádankou a každý pokus na odpověď vede k rozporům. Pokud však existuje Bůh, který se zjevil v Ježíši Kristu, pak s ním – díky vítězství Ježíše nad smrtí -, existuje i život věčný

Dny na hřbitově mohou být dny naděje a uvažování nad hrobem zase momentem vzbuzujícím naději. Proto nás Církev v těchto dnech zve zamýšlet se nad podstatnými skutečnostmi života, a tímto způsobem přebírat z věčnosti do pozemských, současných dní moudrost, která je nezničitelná,

Tři důvody strachu ze smrti

Lze pojmenovat tři důvody strachu ze smrti, jak je uvádí Benedikt XVI.

Zaprvé: Přirozeně se člověk bojí smrti jako nicoty, vstupu do neznámého. Je těžké přijmout, že všechno dobré a smysluplné, co vyrostlo během našeho života, by mělo propadnout do prázdna.

Zadruhé: Bráníme se smrti a máme z ní strach, protože láska touží po věčnosti. Teprve když jsme milováni a milujeme druhé, tehdy skutečně žijeme. Nedokážeme snést zánik pozemské lásky, který smrt s sebou přináší. Proto nám nemůže být srozumitelná.

Za třetí: Bojíme se smrti, protože se nikdy nezbavíme pocitu, že přijde soud, a to v nás vyvolává nepříjemnou vzpomínku na naše selhání. Během celých staletí



lidé při kultuře pohřbívání různými způsoby vyjadřováním lásky chtěli zesnulého ujistit o tom, že jeho duše se nemusí bát, že ji doprovází vděčnost lidí, že nezůstane při posledním soudu bez podpory ze strany pozůstalých. Jde o podpůrné stanovisko, ale to nijak nezbujuje člověka odpovědnosti za postoje, názory a skutky, které v životě vykonal. Říká se, že po smrti se mu promítne film celého života.

Je správné, že se zabýváme cílem života, neboť smrt má klást otázky, na které je třeba dát odpověď. Přijde chvíle průniku toho, co je pozemské a Boží, dočasné a věčné, a tuto chvíli musíme řešit dnes, ne až potom. Proto uvažujeme, co je pro nás nadějně, co komplikované a smutné. Právě tím, že se za obíráme těmito otázkami, dovoluujeme, aby věčnost vstoupila do našich všedních dní a měli jsme naději na vítězství nad smrtí.

Termíny "nebe" a "peklo"

Každý člověk, pokud odmítne lásku, zakusí frustraci a zjistí, že existuje zóna, kterou vyjadřujeme termínem "peklo". Pokud odmítne být bytím pro někoho a pro něco, začne být bytím pouze pro sebe a způsobí, že se bude cítit jako



v pekle. Člověk, který chce být soběstačný, šťastný sám v sobě a ze sebe, se uzavře do vlastního bytí. Propast v něm se sestává z toho, že nechce přijímat a dávat. Nechce si nic vzít, ale ani dát. Chce si stačit sám. Když jeho postoj nabude krajní radikálnost, člověk se stává osamělým, odmítnutým, zabarikádovaných sám v sobě. Tento stav, tuto dimenzi života,

vyjadřujeme slovem peklo. Opakem je slovo nebe. Je to něco, co se nedá vyrobit, dá se pouze přijmout jako dar. Již v scholastice se říkalo, že je to nezasloužený dar, přidaný lidské přirozenosti. Nebem rozumíme plnost lásky, kterou člověk může jen dostat. Nemá se tím rozumět zeměpisné místo, kdesi nad světem, před Kristovým zmrtvýchvstáním zavřené, uzamčené, a po Ježíšově vystoupení do nebes odemčené. Tuto pravdu víry je třeba chápat jako vstup Boha a člověka do jednoty. Čili nebi je třeba rozumět jako dotyk lidské bytosti – bytosti Boží. To, že člověk má možnost dotknout se Božího světa a že Boží

svět proniká lidský – to se vyjadřuje slovem nebe. Uskutečnilo se definitivně v Kristu, když překročil *bios* čili život, do nového života (srov. Joseph Ratzinger: Úvod do křesťanství).

Hledání návodu

Spisovatele Steva Wrighta se ptali, jakou knihu by si vybral, kdyby musel být na opuštěném ostrově. Vtipně odpověděl: Určitě bych si vzal knihu s názvem Jak si co nejrychleji postavit loď. Podobně se dá hovořit o každém člověku, že hledá návod, způsob, jak se dostat z jednotlivých situací, které jsou komplikované a obtížné. Ale když hledáme odpověď na otázku: Kdo mi dá návod, jak projít cestou smrti? - kromě Krista nikde jinde poselství nenajdeme. Pouze Ježíš má moc, která souvisí s překonáním smrti. Zajímavé svědectví vydala dívka, která vyrostla na Oravě. Později ji studium a zaměstnání přivedlo do Bratislavy. Skoro každý měsíc cestovala vlakem domů na Oravu. Když jí oznámili, že máma zemřela, napsala z cesty: "Vždycky jsem dosud někam šla. Dnes jdu poprvé nikam!" Každý člověk je ve svých dnech cestující, směřuje k něčemu a někomu. Pouze ve smrti člověk směřuje k: "nikam". Ale pokud přijímá ve víře Krista, necestuje nikam, ale jde někam – je v Božích rukách. Vkládá do nich svůj život v běžných okolnostech a Bůh ho v smrti nenechá samotného. Proto je důležitá naděje na nebe. Když se lidé považují za ateisty nebo odmítají Kristovo poselství, opomíjí ho, musí přiznat, že směřují k: "nikam".

Tuto pravdu vyjádřil jinými slovy švédský režisér Ingmar Bergman (1918 – 2007), který napsal: "Teď jsem někdo, ale brzy se ze mě stane nikdo!" Mezi někdo a nikdo je rozdíl pouze malé písmenko e. Stačí ho vyškrtnout a z někdo je nikdo (*pozn. redakce ve slovenštině niekto - nikto*). Toto dělá smrt s člověkem. Filmový režisér věděl velmi dobře, že měl úspěch, bohatství, slávu. Ale smrt dělá za tím vším tečku. Pouze víra v dimenzi Božího života hroutí Bergmanův pesimismus.

Uprostřed smrti obklopeni životem

Už svatý Pavel napsal v listu Římanům: "Tím křestním ponořením do jeho (Ježíšovy) smrti jsme byli spolu s ním pohřbeni. A jako Kristus byl vzkříšen z mrtvých Otcovou slávou, tak i my teď musíme žít úplně novým životem." (Řím 6,4). Čili pro svatého Pavla smrt neznamena tečku, ale nový život, předzvěst Boha. Apoštol dále pokračuje: "Neboť jestliže jsme s ním srostli tím, že jsme mu podobní v jeho smrti, budeme mu tak podobní v jeho

zmrtvýchvstání." (Řím 6,5). Čili svatý Pavel nemluví o zapomenutí, ale o oslavení: "Jestliže jsme však s Kristem umřeli, jsme pevně přesvědčeni, že budeme také mít účast v jeho životě." (Řím 6, 8). Zřetelně se zde vyjadřuje účast na Božím nebeském životě.

Pokud přemýšlíme jako věřící lidé, víme, že Bůh nezapomněl na nás na zemi; věříme, že budeme v nebi "někdo". Prorok Izaiáš řekl: "Neboj se, já jsem tě vykoupil, povolal jsem tě tvým jménem, jsi můj." (Iz 43,1). Bůh nepovolává k smrti nebo k nicotě, ale k bytí, životu. Nemusíme se tedy bát, že uprostřed života jsme obklopeni smrtí. Ve víře platí opak – uprostřed smrti jsme obklopeni životem. O tom je víra v "zásvětný" život.

Biblický příběh o utišení bouře na moři (srov. Mt 8,23-27; Mk 4,35-41) mluví o Církvi a o našem životě. Ježíš je u Otce, to znamená, že nás vidí. Kdykoliv může nastoupit do loďky našeho času. Díky tomu ho můžeme kdykoliv vzývat a být si jisti, že on nás vidí a slyší.

Loďka Církve se i dnes plaví v protivětru dějin na rozbouřeném oceánu času. Někdy to vypadá tak, že se potopí. Ale Pán je tady a přichází v pravý čas. Proto jeho věta: "Odcházím a zase k vám přijdu" (Jan 14,28) je vlastně vyjádřením postoje Boží blízkosti, která je trvalá.



Kráčct cestou srdce

I jiný biblický příběh mluví o naději a trvalé Pánově přítomnosti. Když Marie Magdaléna hledala Zmrtvýchvstalého, byla u hrobu. Evangelium uvádí, že ji oslovili dva andělé oděni do bílého roucha. Ona se obrátila, spatřila Ježíše, ale neznala ho. Pak ji on sám zavolal jménem: "Marie" a ona plná radosti poznává Zmrtvýchvstalého, oslovuje ho Rabbuni, Učíteli, a chce se ho dotknout tak, jak se ho dotýkala předtím. Ale on jí říká: "Nezadržuj mě! Ještě jsem nevystoupil k Otcí." (srov. Jn 20,11-18).

Zde je divná kombinace vět. Marie Magdaléna přemýšlí: Vždyť teď, když stojím u mne, konečně se ho mohu dotknout, přesvědčit se, držet ho! Když odejde k Otci, už se ho nedotknu! Ale Ježíš říká přesný opak. Co to znamená? Nemůže se ho dotýkat, nemůže ho držet, nemůže mít k němu takový přístup, na jaký byla



zvyklá v předchozích letech, protože to je starý způsob lidského soužití a smýšlení. Oslaveného Ježíše se lze dotknout pouze u Otce. Čili lze se ho dotknout tak, že vystoupíme k Otci. A ve společenství s Otcem je nám novým způsobem přístupný a blízký.

Díky tomu, že jsme pokřtěni, s Kristem je náš život skrytý v Bohu. To znamená, že jsme již vzhůru u něho po pravici Otce a čím více pronikáme k vlastnímu základu naší existence, tím více se vlastně dotýkáme Vzkříšeného. Dotýkat se Krista a vystupovat k němu – to patří nerozlučně k sobě. Přitom nemůžeme zapomínat, že takové okolnosti, jako je utrpení a ponížení, jsou nezbytné i pro

nás, pokud chceme kráčet k oslavenému Kristu. Musíme jít cestou opuštěného a ukřižovaného Krista. Tím se nám chce vlastně říci, že Kristus, který je u Otce v slávě Boha, není vůbec daleko.

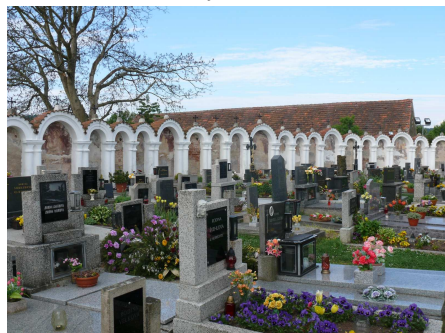
Pouze člověk může být daleko od Boha. Ale zároveň vždy má otevřený přístup k němu. Ježíšovo vzkříšení je právě o této otevřenosti. Každodenní život je výzvou kráčet cestou srdce, abychom nežili v dimenzi uzavřenosti pro sebe, ale v dimenzi Boží lásky, která obepíná celý svět. Tak se nám i pobývání na hřbitově, chvíle modlitby, vzpomínky a rozjímání stanou časem naděje.

(podle KN)

Odpustky nejsou výměnný obchod

Jak co nejlépe využít "dušičkový" čas? Která modlitba za duše v očistci je nejučinnější? Můžeme našim zesnulým pomoci i jiným způsobem než modlitbou? Odpovědi na tyto otázky najdete v rozhovoru s děkanem Teologické fakulty Trnavské univerzity v Trnavě, docentem dogmatické teologie Milošem Lichnerem.

V tomto období lidé více navštěvují hřbitovy. Pro mnohé to však znamená jen zapálit svíčku.



Setkání se zesnulým na hřbitově či na pohřebišti je něco, co jde napříč kulturami a náboženstvími. Pro nás věřící katolíky by to však nemělo zůstat jen u připomenutí si, že tam leží někdo, kdo mi byl blízký. Na hřbitov by nás měla vést především víra. To znamená, že tam přicházím, abych Bohu poděkoval za dar života člověka, skrze kterého jsem dostal mnoho milostí – a rovněž, abych tomu člověku vyprosil odpuštění časných trestů, pokud je to ještě zapotřebí. Kdyby ten člověk už byl oslaven s Kristem, ty modlitby se jistě neztratí, protože Bůh je využije pro jiné.

Jaká je nejučinnější modlitba, která by mohla pomoci našim zesnulým?

Lidé mají rádi různé modlitby. Například Otčenáš, modlitbu Páně, která má velkou hodnotu, protože nás ji naučil sám Kristus. Modlitba Zdravas je zas úryvkem andělského pozdravu plus jiných evangelijních částí. Protože tyto modlitby znají všichni katolíci z paměti, je asi přirozené, že se právě tyto pomodlí i u hrobu. Samozřejmě, že někdo si může zvolit jiné modlitby. Často je to o tom, zda člověk preferuje čtenou nebo ústní modlitbu vlastními slovy. Účinnost a síla modlitby záleží na Bohu, který se nad námi smilovává, a na úmyslu našeho srdce. Pokud by se člověk pomodlil se zkroutěným, upřímným a hluboce věřícím srdcem například jen Sláva Otci, jistě by to – dovolím si říci - mělo větší hodnotu, jako kdyby odrecitoval dvě novény, přičemž myslí a srdcem by byl někde jinde. Je to tedy spíše o tom, jak se modlím, ne co se modlím.

Setkáváme se i s tradicí dělat dobré skutky jménem svých zesnulých, věnovat milodar a podobně. Může i to pomoci duším v očistci?

Z tradice Církve víme, že modlitba a konání skutků milosrdenství jsou záslužné a přinášejí i odpouštění všedních hříchů. Máme velké množství církevních otců – například sv. Augustina či sv. papeže Lva Velkého -, kteří to zdůrazňovali a povzbuzovali lidi k charitativní činnosti. Jistěže, člověk může modlitbu i charitativní skutek pomoci obětovat za duši v očistci. Myslím, že teologicky je možné duchovně věnovat i úmysl dobrého skutku.

Jak by to mohlo vypadat v praxi? Vidím žebráka, dám mu euro a sobě čárečku, že jsem za někoho udělal dobrý skutek?

Svatý Augustin zdůrazňoval dva verše. První z 1 Kor 4,7: "Máš něco, co bys nebyl dostal? A když jsi to všechno dostal, proč se vychloubáš, jako bys to nebyl dostal?" A druhý z 1 Kor 1,31 i 2 Kor 10,17: "Kdo se chlubí, ať se chlubí v Pánu." Jakkoliv dobré skutky konáme, měli bychom za ně vždy děkovat Bohu.

Je také důležité, aby člověk konal skutky milosrdenství rozumně. Víme například, že jsou různá seskupení lidí, kteří nasazují žebráky do ulic a mafiánským způsobem jim pak berou vyžebnané peníze. Máme však i dostatek charitativních center a víme, že pokud přispějeme jim, tyto peníze budou využity správně.



Bůh nám dal rozum, abychom tyto věci rozlišili.

Podle sv. Augustina však skutkem milosrdenství není pouze almužna, ale například i napomenutí hříšníka.

V tomto období můžeme získat i plnomocné odpustky pro duše v očistci. Mohl byste přiblížit tuto tradici?

Odpustky jsou tradicí Církve, která prošla hlubokým vývojem. Jsou církevní svátostiny, ne svátosti. Jde vlastně o to, že při svaté zpovědi se odpouštějí hříchy, ale zůstává aspekt vykonání pokání – a odpustky přinášejí možnost odpouštění a zmírnění trestů za tyto již odpuštěné hříchy.

Určitě má význam, abychom získávali odpustky – ať už pro sebe, nebo pro duše v očistci.

Získat odpustky není až tak snadné. Podmínkou je například i zdrženlivost od lehkého hříchu. Neodrazuje to lidi, aby je vůbec zkusili získat?

Je to jako při sportu – pokud chcete z lidí vytěžit co nejvíce, dáváte jim větší výzvy. Čím níž nastavíte laťku, tím níž budou skákat ti, co trénují.

Církev chce, aby odpustky vzali lidé vážně. Není to tak, že přijdu, něco odrecituji a automaticky získám odpustky, ale je to i o ochotě člověka. Ten, kdo chce získat odpustky, si nejprve musí v modlitbě uvědomit, že stojí před Bohem jako hříšný člověk a jde prosit za někoho jiného. Takový člověk může klidně říci: Pane, nakolik je to v mých silách, zříkám se všeho připoutání nejen k těžkým, ale také k lehkým hříchům a prosím tě, abys tuto mou modlitbu přijal. Když se člověk modlí, duchovně může poprosit o odpuštění svých hříchů, aby modlitba, která někomu bude přiřazena jako odpustek, byla vyslovena s čistým srdcem.

Může mít na tomto světě člověk jistotu, že se mu takto podařilo pomoci někomu z očistce?

Jedno z nejstarších svědectví máme asi z roku 594 v díle Dialogy svatého papeže



Řehoře Velikého. Vzpomíná v nich zjevování se duší, za které se živí modlili a takovýmto způsobem byly osvobozeny z očistcového místa. Většinou však máme "pouze" jistotu víry. Ta je založena na tom, že důvěřuji Bohu, neboť on zná mé srdce a přijímá mou modlitbu. Je to tedy otázka důvěry v Boha, který nás poslouchá a chce nás vyslyšet, protože nás miluje. Myslím si, že by ani nebylo správné, kdyby člověk chtěl od Boha pokaždé nějaké ujištění; jako když hodím minci do automatu a hned mi vypadne konkrétní produkt. Někdy nás právě "spásná nejistota" vede k důvěře a ta je velmi důležitým aspektem naší víry.

Dají se odpustky pro duše v očistci získávat celoročně?

Odpustky se samozřejmě dají získat kdykoliv během celého roku; od časného rána do půlnoci, v kterémkoliv roční období, na kterémkoli místě. Toto je však liturgická doba, kdy si potřebu pomoci duším v očistci zvlášť uvědomujeme. Řekněme, že je to jako v manželství. Manželé prožívají svůj manželský vztah každý den – ale den výročí, kdy si vysloužili svátost manželství, je pro ně přece

jen vzácnějším a krásnějším. To neznamena, že v jiné dny by byli manžely méně, ale ten den je pro ně příhodnější, aby si své manželství připomněli.

Mnozí křesťané věří v nebe a peklo, ale mají problém přijmout koncept očistce.

Pravoslavní, orientální církve, jakož i protestanté koncept očistce nepřijímají. Dá se říci, že je to část Vyznání víry Římskokatolické církve a církví, které jsou ve společenství se Svatým otcem.

Jak má člověk argumentovat, když chce někoho přesvědčit o existenci očistce?

Vždy je důležité, zda ten člověk chce s vámi mluvit, protože hledá odpověď – nebo zda se vám chce vysmívat, a v takovém případě je každý dialog zbytečný.

Raná Církev poukazovala na Druhou knihu Makabejskou 12,38-46, ve které se píše o tom, jak Juda našel u těch, co zemřeli v boji, sošky bůžků. Do Jeruzaléma poslal vzkaz, aby se za ně přinesli oběti; aby jim Pán odpustil. Z toho vychází teologické přesvědčení, že je možné odpuštění po smrti.

Druhá myšlenka je z prvního listu Korint'ánům 3,15, kde je napsáno "on sám se zachrání, ovšem tak, jako kdyby vyběhl z ohně". Raná Církev byla přesvědčena, že tyto verše se vztahují na toho, kdo zemřel před ukončením nařízeného pokání.



Setkáváme se i s názorem, že Bůh je příliš milosrdný na to, aby někoho odsoudil do pekla či do očistce.

Je to náš život, co nás odsuzuje. Evangelijní slova jsou jasná: ti, kteří budou konat zlo, budou odsouzeni. To nic nemění na tom, že Bůh chce, aby každý člověk byl spasen a zachráněn.

Po smrti člověka dochází k individuálnímu soudu, když je člověk konfrontován s Kristem jako soudcem. Jsou dvě možnosti: nebe nebo peklo. Rovněž v Matoušově evangeliu 25,31-46 se zmiňují ti, co jsou vpravo, a ti, co jsou vlevo. Jedni jdou do věčné blaženosti, druzí do věčného zatracení. Očistec není

třetí možnosti. Objektivně jsou duše v něm spaseny; z očiště se nedá jít do pekla. Subjektivně však ještě doplňují to, co se nestihlo doočist'ovat během života.

Pak jsou lidé, kteří se odmítají za někoho modlit, protože si myslí, že i tak je zatracený.

Církev se oficiálně vyjadřuje jen o těch, co jsou v nebi. Církev se nikdy o nikom oficiálně nevyjádřila, že je zatracen; ani o Jidášovi ne. Každý člověk odchází ze světa způsobem sobě vlastním a dá se předpokládat, že když je člověk alespoň trochu disponován k přijetí Boží milosti, mohl v poslední chvíli vykonat skutek lítosti, o kterém my nemusíme vědět. Ale jelikož Bůh žije mimo čas a prostor, teologicky je možné si představit situaci, že se postím za člověka, o kterém si myslím, že možná umírá v nepřátelství vůči Bohu, ale na základě mé oběti a pústu by mohl Bůh tomuto člověku udělit milost.

Je zde tedy realita pekla a očiště, ale jako křesťané bychom měli mít silnou naději, která vede k tomu, abychom se modlili za všechny lidi.

Existují různí vizionáři, kteří údajně komunikovali s dušemi v očisti, donedávna například Marie Simma, jejíž kniha se stala bestsellerem. Jaký postoj k takovým lidem a poselstvím zaujmout?

Opatrný. V mariologii připomínáme, že od roku 1000 až po dnešek máme přes 21000 evidovaných mariánských zjevení. Církev oficiálně schválila asi 15. Jak



je tedy vidět, většina údajných zjevení je vlivem určitého psychického nastavení a některé i pod vlivem zlého ducha.

Církev podrobuje všechny zjevení velmi důkladnému zkoumání. Svátý Jan od Kříže ve výstupu na horu Karmel varuje, že přílišně zabýváme se zjeveními a jejich vyhledávání může být znakem nesprávné spirituality a může člověka odvést od Boha.

Řeknu to takhle – máme Písmo svaté, které je čteno a vysvětlováno v tradici, a máme svátosti. Co má větší cenu? Jít na nějaké údajné místo zjevení nebo přijít na mši svatou, kde potkávám živého Krista? Svátosti nám dávají vše potřebné. Církvi uznané zjevení nám připomínají jen to, co už 2000 let víme.

Pokud si tedy někdo takové poselství přečte, proč ne, ale osobně bych lidi povzbuzoval, aby četli Písmo svaté. To je Boží slovo a má nekonečně větší hodnotu než jakýkoli jiný spis, i mystický.

Abychom se vrátili k tématu, za čtení Písma můžeme získat také odpustky, že?

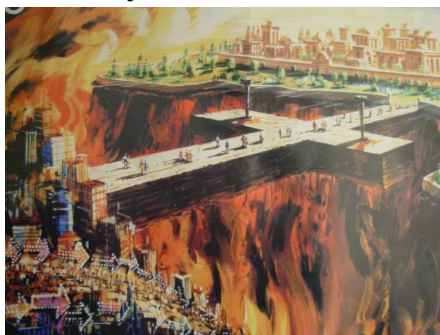
Samozřejmě. Ale tady bych chtěl i trošku varovat, abychom nebyli účelový – nyní si jdu přečíst Písmo, abych za to získal nějaký matematicky ohodnocený počet odpustků. Neměli bychom se chovat jako kupci. Rovněž i modlit bych se měl proto, že modlitba je rozhovor s Bohem, něco, co mě posiluje; ne něco, co odrecituji, abych něco jiného dostal.

Takže odpustky se máme snažit získávat, ale nemáme je brát jako výměnný obchod?

Přesně tak. Bylo by to nesprávné. Dávejme si pozor, abychom nebyli jako farizeus z Lukášova evangelia 18,9-14, abychom Bohu neříkali: Děkuji ti, že nejsem jako ti zlí; všechny růžence se modlím, na všechny poutě chodím, postím se dvakrát do týdne, čtu všechna poselství a čtu knížky o všech možných zjeveních. Toto je farizejství.

Jak tedy k odpustkům a vůbec k víře přistupovat bez tohoto farizejství?

Ať budeme během tohoto období cokoli dělat – ať již návštěvu hřbitova nebo modlení se doma a v chrámu -, konejme to s upřímným srdcem. Svatý Ignác z Loyoly řekl, že duchovnímu člověku stačí 15 minut, aby se spojil s Bohem. I minutka intenzivně strávená s Bohem má velkou hodnotu. Obrazně řečeno – pokud rodič stráví s dítětem jen 5 minut, ale bude se mu věnovat, a to dítě bude cítit, že rodič je tu pro něj, má to větší hodnotu, než kdyby vedle sebe seděli hodiny, a otec by si dítěte vůbec nevšiml, jen by si něco ťukal do mobilu.



Využijme tedy čas svátků naplno pro sebe i pro jiné, aby to byl opravdu kairos, milostivý čas spásy.

(podle KN)

Aby se z nás nestali jen konzumenti svátostí

Křesťan je člověk povolán žít svou vírou v konkrétních situacích současného světa. Vnitřní rozměr jeho existence se podílí na všech vnějších úkonech. Druhý vatikánský koncil v pastorální konstituci *Gaudium et spes* (Radost a naděje) poukazuje na lidskou činnost, která neobchází kontext posledních věcí člověka, protože člověk je povolán k nadpřirozené realitě v Bohu. Pojem práce představuje soubor lidské činnosti, která se zaměřuje na dosažení dobra; mluvíme nejen o dobře materiálním, ale i duchovním.

Církev chce být neustále přítomna ve světě; chce stát při nejednou nejistém a pochybujícím člověku, aby mu přinášela radostné poselství o Kristu, který přemohl smrt, vstal z mrtvých, vystoupil do nebe a zůstává s námi navždy jako Posel naděje a spásy.

Svatý Jan Pavel II. obrací pozornost na základní a prvotní Boží záměr s člověkem, kterého Bůh stvořil ke svému obrazu a podobě (srov. Gn 1,26-27).



Zdůrazňuje, že tento záměr nebyl odvolán ani tehdy, když člověk – po porušení první smlouvy s Bohem – slyšel slova: "v potu své tváře budeš jíst chléb" (Gn 3,19). Jan Pavel II. představuje pot a námahu při práci a lidské činnosti ve světle velikonočního tajemství: "pot a námaha, které v nynějších podmínkách lidstva nevyhnutně souvisí s prací, dávají křesťanu

a každému člověku, který je povolán následovat Krista, možnost s láskou se zúčastnit na díle, které Kristus přišel vykonat (srov. Jn 17,4). Toto dílo spásy se uskutečnilo utrpením a smrtí na kříži."

Novozákonní svátosti

Abychom mohli dosáhnout plnost svého povolání – věčnou spásu, Ježíš Kristus ustanovil novozákonní svátosti, jejichž přijímání je pomocí pro náboženský a duchovní život věřícího člověka, aby se jejich prostřednictvím stával účastným na Božím životě. Každý člověk svou činností sleduje naplnění seberealizace. Tato pravda o člověku se nedá vypovědět, aniž se nepamatovalo, že je Bohem stvořen a Bohem – v Ježíši Kristu – i vykoupen.

Seberealizace osoby v tomto viditelném světě nemůže být pro člověka samoúčelná; plná pravda tohoto snažení se stává konečnou plností věčného života v Bohu. Katechismus Katolické církve formuluje nauku o svátostech jako o novozákonních viditelných znameních, které svým působením neviditelným způsobem vlévají do duše člověka Boží milost. Je důležité, abychom si uvědomovali, že člověk přijímající svátost se stává účastným na Boží lásce. Z tohoto důvodu se vyžaduje přiměřená příprava před samotným přijetím konkrétní svátosti. Iniciativa lidské činnosti v duchovní oblasti se má zaměřit na otevřený přístup k prostředkům Katolické církve, které svou povahou vytvářejí podmínky skutečné duchovní obnovy.

Nauka o svátostech a zejména samotná účast na jejich přijímání v denním životě věřícího člověka umožňují vyslovit přesvědčení, že uskutečňující se setkání s Ježíšem Kristem – výjimečným způsobem – je právě tou událostí, která se aktualizuje v reálném a pravdivém znamení. Můžeme říci, že je to setkání s Kristem v rámci svatého znamení. Svátostná spásonosná událost, specifická v konkrétní svátosti, vyplývá ze setkání s Kristem jako Hlavou svých členů. Ti tvoří jedno tělo Církve, které působí prostřednictvím svých služebníků vykonávajících objektivně účinné svátostné znamení. Mluvíme o knězi jako o udělovateli svátosti, a zároveň v této linii svátostného úkonu je přítomný člověk, který je příjemcem svátosti.

Protože termín svátost se vztahuje na vnější znamení dotýkající se božských věcí, nemůžeme k přijímání svátostí přistupovat formálním způsobem, ale vyžaduje se vědomá, svobodná a činná spoluúčasť v přijímání svátosti. Její ovoce je přijetí Boží milosti jako daru Boží lásky.



Svatý Augustin říká, že člověk přijímáním svátosti dosahuje něco jiného mimo sebe – to, co ho přesahuje. Je jisté, že Boží milost jako vrcholný projev lásky Stvořitele k lidem přesahuje schopnost člověka, a zároveň ho pozdvihuje k nadpřirozenému životu.

Apoštol svatý Pavel ohlašuje, že poznává tajemství Boha – a je jím sám Ježíš Kristus. Když přichází k tvrzení, že Ježíš je naplněním Božího tajemství, zdůrazňuje, že spásný Boží plán se stává dostupným a uskutečňuje se pozemským způsobem ve vykupitelském působení Božího Syna. Kristův příchod na svět a jeho spásonosné vykupitelské dílo je konkretizovaná služba jako aktuální přítomnost Božího Syna v životě člověka, kterou nás povyšuje na Boží děti.

Žít ustavičně v Boží přízni

Ježíš chce přivést člověka k poznání, že Boží láska je větší než jakýkoliv hřích člověka. Ustanovení novozákonních svátostí naprosto poukazuje na Boží záměr



přivést člověka k plnosti spásy. Apoštol národů svatý Pavel říká: "Kristus Ježíš přišel na svět zachránit hříšníky; a já jsem první z nich" (1 Tim 1,15). Touha věřícího člověka po dosažení křesťanské dokonalosti podle slov Ježíše Krista - "vy tedy buďte dokonalí, jako je dokonalý váš nebeský Otec" (Mt 5,48) - provází rozhodnutí člověka žít ve stálé Boží přízni.

Předpokladem úspěšného pokroku na cestě svatosti života, ke které nás povzbuzuje Kristus, je ustavičné napojení na něj. Všem nám adresuje vždy aktuální poselství: "Já jsem vinný kmen, vy jste ratolestí. Kdo zůstává ve mně a já v něm, přináší mnoho ovoce; neboť beze mne nemůžete dělat nic" (Jn 15, 5).

Vytrvat na cestě křestního povolání

Svátostí křtu se stáváme Božími dětmi a členy Kristovy církve, když jsme očištěni od dědičného hříchu. Zároveň jsme pozváni vytrvat na cestě našeho křestního povolání; zachovat ve své duši křestní milost. Pokud tedy nazýváme křest první a nejpotřebnější svátostí, která do duše člověka vtiskuje

nesmazatelné znamení, všechny ostatní svátosti jsou prostředky k zachování křestní milosti a naplnění povolání svatosti.

Vrcholný projev Boží lásky k nám

Církev nás povzbuzuje k častému přijímání svátostí – zvláště svátosti smíření a Eucharistie. Vrcholem křesťanského života je účast na Eucharistii, která je největším projevem Boží lásky k lidem. Katechismus Katolické církve objasňuje vztah Eucharistie a ostatních svátostí; "Eucharistie je zdrojem a vrcholem celého křesťanského života. Ostatní svátosti a také všechny církevní služby a apoštolská díla souvisejí s posvátnou Eucharistií a jsou k ní zaměřeny. Vždyť nejsvětější Eucharistie obsahuje celé duchovní dobro Církve, Krista samého, našeho velikonočního Beránka." (KKC, 1324).

Kristovi bojovníci

Pokud jsme přijali svátost biřmování, máme účast na darech Ducha a máme se odpovídajícím způsobem i projevat. Nitranský arcibiskup Karol Kmeťko (1875 – 1948) nazval ty, kteří přijali svátost Ducha, Kristovými bojovníky. Skutky apoštolů vydávají svědectví o těch, kteří o Letnicích přijali Ducha; svědectví o tom, jakým způsobem se stali zodpovědnými a vytrvalými svědky Ježíšova života, který dosvědčovali svým vlastním životem. V tom byla, je a vždy bude přesvědčivá síla Ježíšových učedníků, což vyjádřil svatý Pavel, apoštol: "Vím, komu jsem uvěřil, a jsem přesvědčen, že má (Kristus) moc zachovat to, co mi bylo svěřeno, až do onoho dne" (2 Tim 1,12). Křesťan s takovým postojem nebude pouze pasivním konzumentem svátostí – dle okolností svého života, ale stane se věrným ve službě pravdy svého křestního zasvěcení a křesťanského povolání. Koresponduje to se slovy našeho Pána, který o pravých učednících říká: "Ne každý, kdo mi říká: Pane, Pane, vejde do nebeského království, ale pouze ten, kdo plní vůli mého Otce, který je na nebesích" (Mt 7, 21).



Dosáhnout svatost je posláním všech

Účast na svátostném životě Církve v přijímání Kristem stanovených svátostí nemá být pouze formálním úkonem víry. Naopak, má být činným úkonem vůle a skutků člověka v dosahování duchovního dobra, kterým se jednotlivce posvěcuje a pracuje i na posvěcování Církve. Zdůrazňuje to i Kodex kanonického práva, který formuluje vzájemný vztah mezi svátostmi Nového zákona stanovenými Kristem a Církví. Z toho vyplývá poslání svátostí, jimiž se víra vyjadřuje a upevňuje, vzdává se kult Bohu a uskutečňuje se posvěcování lidí; a tak svrchovaně přispívají k utváření, upevňování a projevování církevního společenství. Dosáhnout svatost života není výsadou několika, ale posláním všech, bez ohledu na jednotlivé úřady, které ať už věřící laici nebo klerici zastávají v Církvi. V tomto kontextu Katechismus Katolické církve konstatuje: "Svátosti se týkají všech etap a všech důležitých chvil života křesťana: dávají životu víry křesťanů vznik a růst, uzdravení a poslání" (KKC, 1210).

Takto se člověk víry dostává do úzkého kontaktu s tajemstvím Boží lásky, která je konkretizována stálou přítomností Boha uprostřed svého lidu v nabízeném daru Kristových svátostí za stálého spolupůsobení Ducha. A Duch Svátý posvěcuje všechny, kteří se neprotiví Boží lásce, ale účinným způsobem s ní spolupracují v přijímání svátostí.



Víra Církve je eucharistická víra

Víra církve je vírou Božího lidu a vyrůstá z poznání Ježíše Krista. Emeritní papež Benedikt XVI. říká: "Víra Církve je ve své podstatě eucharistickou vírou a osobitným způsobem se sytí při eucharistické hostině. Víra a svátosti jsou dvě doplňkové stránky života Církve.

Víra, vzbuzená hlásáním Božího slova, se živí a roste prostřednictvím láskyplných setkání se zmrtvýchvstalým Pánem, která se dějí ve svátostech.

Nesmíme být lhotejní

Z napsaného vyplývá požadavek živé a osobní víry těch, kteří přistupují k svátostnému stolu života Církve. V praxi se nejednou setkáváme s formálním přístupem k svátostem, se subjektivním postojem a snahou ospravedlnit

lhostejný přístup k prameni Boží lásky, kterou je každá svátost. Jelikož jsou formulace tohoto typu všeobecně známy, není třeba je na tomto místě uvádět. Chceme však pozitivním způsobem poukázat na důležitost svátostného života, který nenechává Kristovy následovníky lhostejnými ve vztahu k hodnotám vlastního života, ani k životu společenství Církve.

Naše sjednocení s Kristem a společenství s ním přináší užitek nejen nám, ale náš nadpřirozený život může být užitečný i pro jiné. Druhý vatikánský koncil v konstituci Sacrosanctum Concilium o posvátné liturgii poukazuje na úlohu svátostí, které jsou zaměřeny na posvěcování člověka a na budování Kristova těla.

Prosme o sílu, aby náš svátostný život byl stálou odezvou Kristovy přítomnosti v každé činnosti našeho života.

(podle KN)

Zadáno pro ženy



Když tě něco trápí ...

Svatá Maria, Lazarova sestra

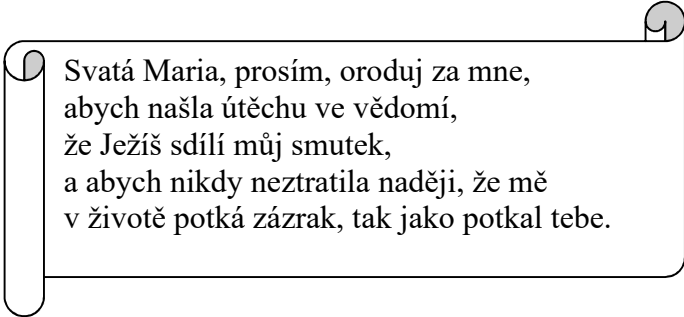
Svatá Maria, sestra Lazara a Marty byla Ježíšovou dobrou přítelkyní. Byla to právě ona, která seděla Ježíšovi u nohou, zatímco její sestra Marta byla zaneprázdněná povinnostmi hostitelky, a která projevila zármutek nad tím, že Ježíš nepřišel zachránit Lazara a nezabránil, aby zemřel.

Celé roky jsem toužila po dítěti. Všechny naše pokusy počít však selhaly a měsíc co měsíc jsme čelili stejnému zklamání. Proces vedoucí k adopci se ukázal být stejně náročný a z měsíců čekání se nakonec staly roky.

Jak se zachováme a co si budeme myslet, když žádáme a nedostáváme, když klepeme, a dveře zůstávají pevně zamčené navzdory všemu, co nám říká Písmo?

Marie, která truchlí po smrti bratra Lazara, říká Ježíši: "Pane, kdybys byl zde, můj bratr by nebyl umřel." Nederou se nám snad na jazyk stejná slova, když se ty naše dveře odmítají otevřít? "Ježíši, pokud bys tu byl, kdyby ti na mně záleželo, měla bych dítě ... našla bych si práci ... dostala bych se z deprese, která mě trápí ... mé dítě by se uzdravilo ..." Marie nám ukazuje, že je v pořádku říci Ježíši o své bolesti, zklamání a frustraci. I když bychom byly rády, pokud bychom tvář v tvář zármutku dokázaly s klidem říci: "Ať se stane tvá vůle," Ježíš stojí u nás, když to neumíme udělat. Písmo nám dokonce říká, že když Ježíš viděl Lazara v hrobě, zaplakal. Ježíš měl účast na Mariině smutku a stejně může sdílet ten náš.

*Pojďte ke mně všichni, kdo se namáháte a jste obtíženi, a já vás občerstvím.
(Mt 11, 28)*



Svatá Maria, prosím, oroduj za mne,
abych našla útěchu ve vědomí,
že Ježíš sdílí můj smutek,
a abych nikdy neztratila naději, že mě
v životě potká zázrak, tak jako potkal tebe.

Oni takto a jak ty?



Paul Sabatier
1854-1941

Francouzský chemik. Jeho nejdůležitější prací je průmyslové využití hydrogenace. V roce 1912 dostal Nobelovu cenu za chemii.

Přírodní vědy a náboženství mohou stavět proti sobě jen lidé, kteří se málo vyznají jak v přírodních vědách, tak v teologii.



Max Planck
1858-1947

Německý fyzik a filozof, považovaný za jednoho ze zakladatelů kvantové teorie. Nositel Nobelovy ceny za fyziku za rok 1918.

Jakkoliv široko se rozhlédneme, nikde nenajdeme rozpor mezi náboženstvím a přírodními vědami. Ba naopak, nacházíme mezi nimi plný soulad právě v rozhodujících bodech. Uvažování věřícího se Bohem začíná, uvažování fyzika Bohem končí.



Carl Ludwig Schleich
1859-1922

Německý chirurg a spisovatel. Od něj pochází metoda infiltrační anestézie.

Stal jsem se věřícím prostřednictvím drobného pohledu a výzkumu přírody. Chtěl bych přispět, nakolik je to možné, k úplnému souladu vědy a náboženství.

Znamení kříže není laciné gesto

Kristův oslavený kříž je skutečnost, která proniká naše životy. Znamení kříže je vskutku snadné gesto věřícího; symbol, který je proniknut hloubkou a významem Kristova oslaveného kříže.

Vážená redakce,

ráda bych se dozvěděla a znala pravý význam, pokud se člověk žehná znamením kříže. Co znamená, když udělá znamení kříže na čele, na ústech a na hrudi?

Mariana

Milá Mariano,

myslím, že to první, co nás ve víře naši rodiče, prarodiče nebo přátelé naučili, je právě znamení kříže. Pronášeli slova "ve jménu Otce i Syna i Ducha Svátého" a vedli naši ruku od čela k hrudi, od jednoho ramene k druhému. A později nám dávali křížek na čelo.

Bůh chtěl, abychom byli vykoupeni prostřednictvím oběti jeho Syna Ježíše Krista smrtí na kříži, která byla v době Kristova pozemského působení drastickou a potupnou popravou. Po Kristově zmrtvýchvstání, které křesťané vyznávají jako vítězství nad hříchem a smrtí, prvotní společenství Církve od počátku nezapomínalo, že tomuto vítězství předcházela bolestná smrt Pána na kříži. "My kážeme Krista ukřižovaného" (1 Kor 1, 23). Kristus skutečně trpěl a zemřel. Pravda o Kristově lidské přirozenosti, jejímž obsahem byla bolest a smrt, zdůrazňuje pravdu o našem vykoupení. Oběti kříže jsou smazány hříchy a jím se otevřelo společenství člověka s Bohem. Kříž je tak příčinou spásy křesťana a důvodem jeho slávy. Křesťan umírá s Kristem ve svátosti křtu, tak umírá hříchu, aby žil v Bohu a pro

Ve jménu Otce



i Syna



i Ducha



svátého



Boha. Starý člověk je v jeho životě ukřižován (srov. Řím 6,6) a jeho život je veden moudrostí kříže. Život křesťana je podstatně sjednocený s Kristovým křížem. Přežehnání se nebo požehnání jiného znamením kříže je starobydlou křesťanskou praxí. Nemáme sice o ní výslovnou zmínku v Písmu, ale svědectví prvních křesťanů potvrzuje, že praxe žehnání sahá do dob apoštolů a běžně se uskutečňovala při křtu nových křesťanů, kde přijali od kněze kříž a byli znamením kříže poznamenáni na čelo. Tertulián ve 2. století po Kristu například povzbuzuje křesťany takto: "Na všech cestách, když odcházíme a vracíme se, při oblékání, mytí, u stolu, když zapalujeme svíce, když si jdeme lehnout a když vstáváme, při všem, co děláme, značme se znamením kříže." Brzy se přidala praxe žehnání předmětů a činností, o níž svědčí svatý Cyril Jeruzalémský: "Nestyďte se a vyznávejme Ukřižovaného! Ať je kříž naší pečeti, kterou se prstem poznamenáme na čelo a požehnáme jí každou věc: chléb, který jíme, nápoje, které pijeme, naši práci i náš odpočinek, naše uléháme i vstávání."

Žehnání Kristovým křížem znamená několik skutečností. Zmíníme ty nejdůležitější. V první řadě je to "malé" vyznání víry v Boha Otce, Syna a Ducha Svatého. Pokud se modlíme v něčím jménu, vyznáváme jeho přítomnost uprostřed nás a zároveň vstupujeme do jeho přítomnosti. Znamení kříže je i obnovou křestního slibu, při kterém nově říkáme, že jsme s Kristem zemřeli a vstali pro nový život, čímž patříme do Božího lidu – Církve, jejíž hlavou je Kristus. V rychlosti života si tak nanovo uvědomujeme, že nejsme na cestě k Bohu osamoceni, ale kráčíme ve společenství věřících. Znamení kříže je i potvrzením uřednictví. Ježíš říká: "Kdo chce jít za mnou, zapři sám sebe, vezme svůj kříž a následuje mě" (Lk 9, 23). Vyjadřuje tím, že jsme podřízeni Kristu a že jemu patříme. V neposlední řadě, pokud hledíme na Kristův kříž nebo se žehnáme, své osobní kříže spojujeme s Kristem, který nás zná, protože sám trpěl. K různým významům můžeme připojit i žehnání na čelo, ústa a srdce, které znamená vyjádření integrity křesťana, který věří, vyznává a zachovává, co Bůh v Kristu zjevil člověku.

(podle KN)

Žískat odpustky je šlechetný skutek

Žískávání odpustků je vznešená věc. Zejména pokud jsou to odpustky pro duše v očistci, které si již nemohou samy pomoci. Možná by se to dalo přirovnat například k dárcovství krve.

Vážená redakce,

Pro získání úplných odpustků je nutná mimo jiné modlitba na úmysl Svatého otce. Co obsahuje tento úmysl a jaký je rozdíl mezi ním a měsíčně se měnícími úmysly Apoštolátu modlitby? Platí, že pokud se pomodlím modlitbu na tento úmysl, odpustky se nezískají?

František

Milý Františku,

Apoštolská Penitenciárie vydala dokument Enchiridion odpustků, který stanoví normy a předpisy ohledně odpustků a slouží jako východisko pro dané otázky.

Odpustky jsou odpuštěním časného trestu u Boha za hříchy, jejichž vina již byla odpuštěna. Na konkrétní odpověď na otázku je důležitý předpis 20 v Enchiridionu odpustků, který stanoví, že k získání plnomocných odpustků je potřeba – kromě vyloučení nejmenšího zalíbení v hříchu, a to i v lehkém – vykonat skutek, na který jsou odpustky vázány, a splnit tři podmínky: vykonat svatou zpověď, přistoupit k přijetí Eucharistie, pomodlit se na úmysl Svatého otce (což může být jakákoliv modlitba dle vlastního výběru). Na základě jedné svátostné zpovědi lze získat několik plnomocných odpustků, zatímco na základě jednoho svatého přijímání a jedné modlitby na úmysl Svatého otce lze získat pouze jedny plnomocné odpustky během dne. Tři podmínky pro získání plnomocných odpustků lze provést během několika dní předtím nebo potom, když je vykonán předepsaný odpustkový úkon; avšak je vhodné, aby svaté



přijímání a modlitba na úmysl nejvyššího velekněze byly provedeny ve stejný den jako odpustkový úkon. Formulace "nicméně je vhodné" nám dává možnost širšího výkladu, a to, že pokud chceme dnes získat plnomocné odpustky, a z nějaké příčiny se zapomeneme pomodlit modlitbu na úmysl Svatého otce, je možné se ji pomodlit i v jiný den. Paragraf 4 téhož bodu však upřesňuje, že v případě chybějící plné vnitřní dispozice, případně ne zcela vykonaného požadovaných odpustkového úkonu nebo nesplnění podmínek pro získání plnomocných odpustků, pak půjde pouze o částečné odpustky.

Pokud by věřící chtěl například každý den získávat úplně odpustky pro duše v očistci řekněme modlitbou korunky Božího milosrdenství před Eucharistií, je třeba pomodlit se denně i modlitbu na úmysl Svatého otce. Pokud by se ji nepomodlil denně, sice může získat odpustky, ale jen částečné. I ty mají velkou hodnotu. Každé duši je velkou úlevou, pokud se jí zkrátí utrpení v očistci.

Z výrazu modlitba na úmysl Svatého otce se dá rozumět, že je to všechno to, za co se nejvyšší velekněz modlí a chce, aby se modlilo. Lépe řečeno, za všechno, co nosí v srdci a předkládá to Bohu. Apoštolát modlitby je světová modlitební síť Svatého Otce, která odráží starost papeže o konkrétní oblasti a situace ve světě a v Církvi. Každý měsíc je zaměřen na nějaký úmysl, který Svatý Otec vidí jako důležitý. Střídají se úmysly evangelizačního a obecného charakteru. Modlit se se Svatým Otcem na tyto úmysly je jako modlit se ve spojení se srdcem Církve. Jde o přiblížení se úmyslům Ježíšova srdce prostřednictvím římského biskupa. Praktikování této spirituality spočívá v obětování běžných, každodenních aktivit, modliteb, radostí i utrpení na úmysly Svatého Otce. Čili modlitba na úmysl Svatého Otce, kterou se modlíme při získávání odpustků, také v sobě zahrnuje jeho úmysly vyjádřené přes Apoštolát modlitby v současnosti fungující v 98 zemích. V posledních letech se rozvinuly i jeho další mediální formy. Patří sem krátká videa s úmyslem Svatého otce, publikovaná jednou měsíčně na sociálních sítích (www.ilvideodelpapa.org).

(podle KN)

Tak, to jsem já?



5. Duch člověka, aneb co mě sjednocuje

(Jde o prozrazení
tajemství světců. Proč
to někteří z nás
dokážou.)

Američtí vědci z Univerzity v Ohio tvrdí, že člověka řídí 15 základních tužeb a hodnot.

Jsou to:

rodina, společnost, občanství, hlad, fyzická námaha, zvědavost, sexualita, čest, odmítnutí, pomstychtivost, nezávislost, pořádek, společenská prestiž, pocit odporu a moc.

Je to poprvé, co vědci udělali seznam vnitřní hodnotové orientace člověka na genetické bázi. Ale člověkem hýbe ještě něco jiného a je to velmi důležité.

Jeden život, více prostředí

Byli jsme v životě matky a bylo nám dobře. Narodili jsme se na tento svět a dobře nám je...

Ale je třeba jít ještě dále. Potřebujeme se dostat do nebe. Pro nebe je však třeba se také narodit.

Duchovní život – Jde o kontakt s jiným světem?

Je to něco tajemného? Jde o jiný život? Ano. Kristus řekl, že se máme ještě jednou narodit. Mám se narodit pro nebe.

Natáhněme tedy uši a naslouchejme, jak si Ježíš Kristus o tom vypráví s Nikodémem. Text si nalistujte v evangeliu. **Souřadnice textu jsou Jn 3, 1-28.**

Mít v sobě Boží původ

Narození z Ducha znamená mít v sobě Boží původ, mít v sobě Jeho Ducha. Ze starého člověka tak vzniká nový člověk, který se „skládá“ z těla, duše a Ducha Svatého.

Vznikl „Nový“ člověk

Upozorňuji: Jde o novou kvalitu života. Jde o nového člověka, který má nejen tělo a duši, ale je v něm i něco úžasně krásné – Boží Duch.

S Ním je člověk "více než člověk." Je jiné stvoření. Je schopen života v nebi.



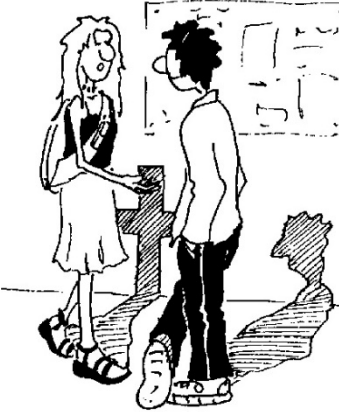
Jaký jiný člověk?

Protestoval? Jiný člověk? Není to cosi povýšeného? Ne... Je to jedinečná šance a nabídka pro každého. Protože **šanci** být takovým má každý člověk.

Okamžik s velkým "O"

Vše začíná v okamžiku, kdy člověk **"získá" milost posvěcující**. To je početí pro nebe! Zde je začátek opravdového duchovního života. Kéž byste to pochopili.

A začne cosi nevídaného



Jsi připraven takto žít? Máš ducha nadšence, objevitele, rytíře? Nebo je v tobě duch ufňukaným, líných a napudrovaných frajerů?

Přísná slova? Možná. Ale jde o zdravou provokaci, abys začal na sobě pracovat.

Protože svět velmi potřebuje hrdiny – statečné lidi.

Světcí jsou výkvětem lidstva

Zdá se ti, že je to přehnané? Ale jsou i takoví lidé mezi námi!

Každý světec se v životě choval jako hrdina. Byl pro druhé vzorem. A nyní se držte:

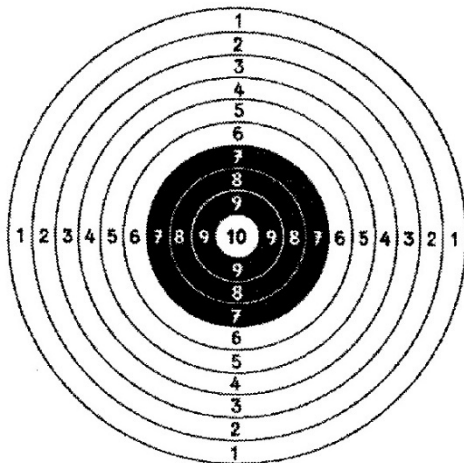
"Každý, kdo chce jít do nebe, musí se stát světlem zde na zemi. Platí to i pro tebe."



Být akorát

Vlastnosti, které musí mít opravdový hrdina, /světec/, můžeme shrnout do slova **svatost**.

Ještě jinak: "**Má být akorát.**" Takový, jakého ho chce mít Bůh. /srov. Mt 5, 48/.



Být drahokamem

Život se sestává ze sledu událostí, které "jdou proti mně". Mým úkolem je umět je přecítit. Je třeba vyhodnotit jejich souřadnice a najít optimální řešení.

Následuje můj vstup do situace. Vcházím do ní a přináším řešení. Ba já mám být ozdobou této situace. Mám být diamantem, který je tam nasazen.

To všechno se má stát ve vznešeném, radostném, opravdovém stylu – jsem přece Boží dítě.



Jen třeba chtít

Podle slov svatého Jana Bosca stát se svatým je snadné. Jen je třeba chtít.

Don Bosco dokonce vymyslel jednoduchý "vzorec" svatosti.

„Vzorec“ svatosti

Zde je v plné kráse:

$$Sv = v + d - z$$

Vysvětlivky:

Sv – svatost

v – veselost

d – dobro

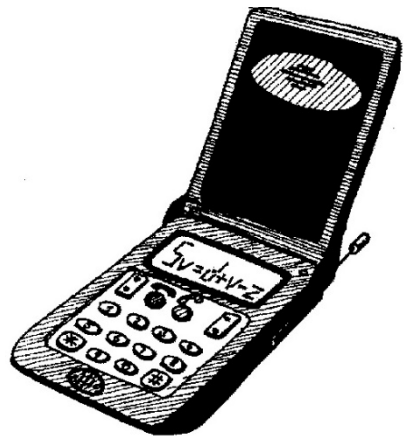
z – zlo

Světec je tedy ten, kdo je:

veselý,

dobrý

a nemá v sobě zlobu.



Řemeslo vhodné pro každého

Jdeme na to: Jsi hrdina?



1. Kdyby tě kostelník poslal večer za tmy na hřbitov po zapomenutou tašku:

- a) šel bys s radostí
- b) prosil bys kamarády, aby šli s tebou
- c) koupil bys mu novou tašku

2. Během nedělní liturgie najednou nastalo trapné ticho – nemá kdo číst čtení:

- a) čekáš na odvážlivce
- b) odvážně vstaneš a jdeš číst
- c) začneš přesvědčovat souseda, aby šel on

3. Co bys dělal, kdyby ti malý uhlík z kadidelnice padl za límec:

- a) počkal, než dohoří
- b) křičel a volal o pomoc
- c) vstal a odešel jej uhasit

4. Ministrant při vybírání do košíku uklouzne a padne na podlahu. Peníze se rozsypou a ty:

- a) vyzveš lidi, aby se vzdálili
- b) pomůžeš ministrantovi vstát
- c) začneš rychle sbírat peníze

5. Nechtěně tě večer zamkli v kostele. Všude je tma, cosi uvnitř puká... a ty:

- a) začneš mluvit s Ježíšem
- b) začneš z plných sil bouchat na dveře
- c) začneš přemýšlet, jak by bylo dobře mít u sebe mobilní telefon

6. V tmavé, neosvětlené ulici slyšíš za sebou rychlé kroky. Ty reaguješ následovně:

- a) zrychlíš a překonáváš všechny běžecké rekordy
- b) ohlédneš se a zjistíš, co se děje
- c) začneš ječet

Body:

- | | |
|------------------|------------------|
| 1. a-3; b-2; c-1 | 4. a1; b-3; c-2 |
| 2. a-2; b-3; c-1 | 5. a-3; b-2; c-1 |
| 3. a-2; b-1; c-3 | 6. a-2; b-3; c-1 |

Vyhodnocení:

pod 6 bodů

Jsi strašpytel, který neměl odvahu začít vyplňovat tento test.

Pomůže ti: zvykat si na svůj stín a znát pravdu v sobě.

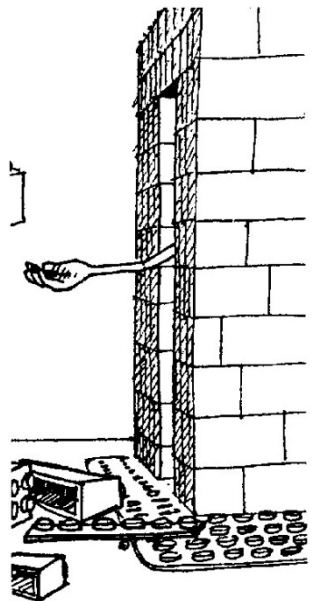
6 – 10 bodů

Jsi příliš opatrný. Bojíš se neznáma. Dej si pozor na troubení aut i na rychlý let komára. Může tě trefit infarkt.

Doporučení: studená sprcha.

11 – 15 bodů

Bu-bu-bu na tebe neplatí. Ale občas to tebou i tak strachem trhne. Velmi neriskuješ, a tak vypadá, že se dožiješ vysokého věku.



Doporučení: neinspirovat svůj život díváním se na hlemýždě.

15 – 18 bodů

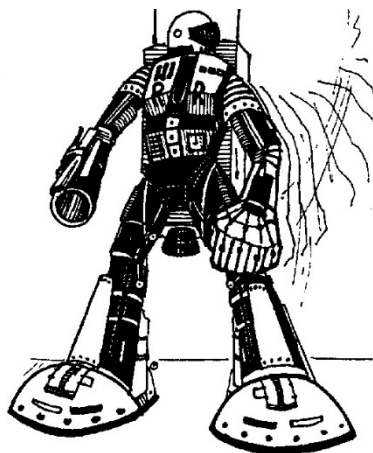
Jsi odvážný, smělý mladý člověk. Umíš se nadchnout pro dobrou věc, máš odvahu i mou-drost. Chraň si to.

Doporučení: nezvedat z toho nos nahoru, abys nespadal!

nad 18 bodů

Jsi kaskadér a lžeš sám sobě.

Pomůže ti: "plesknout" za uši.



Jak se stát hrdinou?

Jednoduše. Po ruce je život s mnoha situacemi. V nich se rodí naše svatost a hrdinství. V nich je třeba se správně rozhodnout.

Začni s úplně malým skutkem. S tím, co se ti jako první připele do cesty. Potom udělej druhý, třetí...

Práce, práce, práce...

Ctnosti se dají vypěstovat. Získávají se lidským úsilím o dobro a spoluprací s Pánem. Samozřejmě, že to vyžaduje námahu. Ale tato práce se opravdu vyplácí.

Pán Ježíš na jednom místě řekl, že do nebeského království se vchází těsnou branou. Touto branou je vlastně On sám. Když se podobáme na Něj, jistě tam vejdem.

Pokud však máme "hrb" z nectností a těžkých hříchů, přes "branu" neprojdeme. Proto platí to známé: "Práce, práce, práce..."

Někdy stačí tak málo

Dotkl se mě svým smutkem. Chtěl jsem odvrátit svou tvář, ale pak jsem cítil vnuknutí: "Promluv s ním." Poslechl jsem a věnoval jsem mu 15 minut. Pak jsem odešel...

Po pěti letech mi tento člověk řekl, že tehdy chtěl spáchat sebevraždu. Dnes je šťastný, má svou rodinu a tři nádherné děti.

Někdy stačí tak málo a člověku se pomůže. Bohu díky.



Dar lásky pro rodiče

Úvod

Písmo svaté říká, že děti jsou Boží dar. Krásné plody života a drahocenné šípy v ruce (Ž 127, 3-5). Bůh je učinil ke svému obrazu, přesně ví, proč je stvořil, nesmírně je miluje a svěřil je do péče právě vám. Jsou vaším dědictvím i odkazem.

Změnit své rodiče je téměř nemožné. Ale děti se dají formovat. Pro zbytek světa možná nejste ničím výjimečným, ale pro svého syna či dceru jste právě vy hlavním hrdinou nebo hrdinkou příběhu; člověkem, který s nimi překonává krize a plní sny. Skrze vás dennodenně objevují svou podstatu, cenu a životní hodnoty.

Kdybychom si dokázali naplno uvědomit, jak rychle naše děti vyrostou a jak vzácný je každý okamžik prožitý s nimi, žasli bychom. Od narození dítěte do jeho osmnáctých narozenin uplyne přibližně 6 575 dní. A přestože se v té chvíli naše rodičovství nekončí, kolik maminek a tatínků promrhá ten oceán vzácných příležitostí, dětství svých dětí, neustálou honbou za penězi a chvilkovým potěšením?

Tato rubrika vás vyzývá, abyste milovali a formovali své děti, dokud se dá. Následující dny se mohou stát mozaikou zkušeností, která vašim dětem poskytne obraz nesobecké, bezpodmínečné lásky. Rodičovství není snadné, ale mění životy, a to je úžasné. Jste to právě vy, kdo nejvíce ovlivňuje své děti, a proto vám vyprošujeme Boží požehnání na této cestě.

Chce to však odvalu a vytrvalost. Pokud se na to dáte, mělo by vám být jasné, že nebudete více následovat své srdce, ale budete ho muset vést. Bible říká, že "nadevše klamavé je srdce" (Jer 17, 9) a vždy usiluje o to, co v dané chvíli považuje za správné.

Ať vás na této cestě neodradí žádné emoce. Objevujte a prokazujte upřímnou lásku i tehdy, když na to vůbec nemáte chuť ani dostatečnou motivaci. Láska totiž není jen pocit, ale vědomé rozhodnutí. Je nesobecká, obětavá a proměňuje. Ovoce skutečné lásky je větší radost, trvalejší vliv a vzpomínky bez stínů.

Každá kapitola se skládá ze tří důležitých částí:

Nejdříve rozebereme jednu charakteristiku lásky a rodičovství. Texty kapitol si přečtete pozorně a s ochotou přijmout nový pohled na způsoby vyjadřování lásky dětem.

Po ní následuje konkrétní úkol, projev lásky, ke kterému jste pozváni. Některé budou jednoduché a jiné zas poměrně náročné. Každou výzvu však berte vážně a pusťte se do ní tvořivě a s odvahou. Pokud vám vnější okolnosti brání splnit některý úkol, nenechte se odradit. Vykonejte ho tehdy, když to bude možné, a pak pokračujte v cestě.

Na konci každé kapitoly si запиšte, co jste zjistili, jak jste úkol zvládli a jak reagovaly vaše děti. Vaše poznámky mohou být za pár let nesmírně vzácné pro vás i vaše děti.

Nevzdávejte se a nenechte se znechutit. Dejte si předsevzetí, že vydržíte až do konce, protože naučit se upřímně milovat je v životě člověka to nejdůležitější.

*Zatím zůstává víra, naděje a láska, tato trojice.
Ale největší z nich je láska. (1 Kor 13,13)*

1. kapitola **Láska kvete**

... abyste byli zakořenění a upevnění v lásce. (Ef 3,17)

Nejčistší a nejsilnější motivací v životě člověka je láska. Neúnavně dává ze sebe to nejlepší a vybízí nás, abychom ve vztazích šli stále hlouběji. Láska dodává životu svěží chuť a obnovuje radost z dávání. S ní nabývají vztahy hlubší smysl. Pokud v rodině není láska, chybí v ní i pravé štěstí.

Láska vytváří nejlepší podmínky pro výchovu dětí. Láskyplný domov je nejvhodnějším místem, kde se děti mohou rozvíjet podobně jako je skleník ideálním prostředím pro rostliny. Děti jsou nejen plodem lásky, ale měly by se ve vaší starostlivé lásce neustále zakořeňovat.



Každé dítě již od narození dychtivě touží po lásce. Jeho srdce ji nutně potřebuje, stejně jako plíce potřebují kyslík. Láska ho napíná a posiluje. Díky ní cítí, že je v bezpečí. Syn, který vyrůstá v milující rodině, je ve dne odváznější a v noci klidněji spí. Dcera zakořeněná v lásce více září, když se jí daří, a méně se bojí selhání. Úspěch se totiž znásobí, pokud jej spolu oslavíte. Selhání se zase snáší snadněji, pokud se člověk má o koho opřít.

Láska, kterou projevujete svým dětem, je mnohem cennější než jakékoliv bohatství, co jim kdy dáte. Můžete svým dětem zaplatit studium na prestižních školách, kupovat jim značkové oblečení, naučit je dodržovat moudrá pravidla a pomoci jim odvázně čelit strachu, ale pokud je nezahrnujete bezpodmínečnou láskou, zanedbáváte mnohem důležitější potřebu, na níž závisí, jak v životě obstojí.

Děti přicházejí na svět s balíčkem zásadních otázek ukrytých hluboko v srdci: *Má můj život smysl? Záleží na mně někomu? Zasloužím si to vůbec?* Bůh pověřil otce a mámy, aby byli první, kdo na tyto otázky bude jasně a neustále odpovídat.

Když si dítě není jisté, zda i pro něj platí slova "miluji tě", bude neustále v pokušení přesvědčovat se o tom prostřednictvím svých výkonů nebo názorů jiných lidí. Nejistota bude časem narůstat a každé selhání ještě více zpochybní jeho hodnotu a podstatu.

Co se vlastně děje, když rodiče svému dítěti projevují lásku? Naplňují tím jeho potřeby, podporují jeho plány a sny. Dítě se těší, že mu rodiče rozumí, že ho mají rádi, že mu poskytují pokyny, ochranu a přijetí. Učí se poslouchat a dodržovat pravidla. Ví, že máma a táta jsou trpěliví a ochotní odpouštět, a tak jim může upřímně a bez strachu z nepřiměřené reakce říci, co cítí. Dokonce i náročné období plné zklamání zvládne díky lásce svých rodičů.

A navíc, láskyplné pouto mezi rodiči a dětmi je tím nejlepším prostředím pro předávání přesvědčení, hodnot, víry a poselství budoucím generacím.

Láska vytváří bezpečný prostor, ve kterém se dají zvládnout všechny životní situace i jakkoli krutá realita. Napomenutí a disciplína se přijímají snadněji, pokud jsou ochucené upřímnou láskou. Vaše děti dokážou dříve rozpoznat a odmítnout lži cizích lidí, pokud jim vy jako první v něžném a láskyplném prostředí poskytnete moudré pokyny.

Písmo svaté nám v této souvislosti říká: "Pak už nebudeme jako malé děti, nenecháme se zmítat a strhovat větrem kdejakého učení, v kterém lidská chytrost a prohnanost klade svody. Ale spíše žijme podle pravdy a v lásce, a tak porosteme po všech stránkách". (Ef 4,14-15).

Ačkoli tyto verše mluví o duchovním růstu v kontextu Církve, "být pravdiví v lásce" je základním předpokladem i efektivního rodičovství – a vůbec každého vztahu. Pravda vám říká, co máte říct, a láska vám říká jak, proč a kdy to říct. Když je láska úrodnou půdou, pravda do ní zasetá bude ještě úrodnějším semenem.

Když jde pravda ruku v ruce s láskou, buduje se mezi vámi a vaším dítětem hluboká důvěra. Naproti tomu, pokud rodiče vnucují své pravdy ve vztahu, který je poznamenán hněvem, zatrpklostí, nejistotou či emocionální

osamělostí, děti je s velkou pravděpodobností časem překrotí nebo úplně zavrhnou. Bolest a nedorozumění jsou jako plevel, který potichu roste a zadusí vše, co se snažíte říct. I když je vaše řeč srozumitelná, moudrá slova padají na otrávenou půdu. A proto rány z minulosti bolí a zahojí se jen tehdy, když se odkryjí a něžně léčí. Tehdy se vaše slova opět mohou dotknout sluchu a srdce dítěte.

Odovězte si na tyto otázky:

- Nakolik láskyplná a úrodná půda je u nás doma?
- Kolik lásky ode mne denně pocítí moje děti?
- Osvojují si pravdy, které jim vštěpuji? Nebo je ignorují?
- Jaký plevel či jed třeba odstranit?

Možná jste vyrůstali v milujícím prostředí a zahrnovat děti láskou se vám zdá být snadné a samozřejmé. Jsou i tací, co ve své původní rodině nezažili hodně lásky a nyní by chtěli dát svým dětem to, co jim chybělo. Ať už je to tak či onak, zveme vás, abyste se vědomě rozhodli vytvářet pevné zázemí lásky, ve kterém budou vaše děti vzkvétat. Začněte v tom ještě dnes.



LÁSKU LZE VYJÁDŘIT SLOVY.
PRVNÍ ÚKOL SPOČÍVÁ JEDNODUŠE V TOM,
ŽE SI NAJDETE CHVILKU, KDY BUDETE MOCI
SVÝM DĚTEM ŘÍCI, ŽE JE MILUJETE.
BEZ OHLEDU NA TO, ZDA JE MÁTE DOMA
NEBO S NIMI MŮŽETE HOVOŘIT POUZE TELEFONICKY,
POKUD JE TO I JEN TROCHU MOŽNÉ, AŽ VÁS DNES SLYŠÍ ŘÍCI: "MILUJI TĚ!".

Když dnešní úkol splníte, odpovězte si na tyto otázky:

- ? Jaký byl výsledek tohoto úkolu?
- ? Jak na něj reagovaly děti?
- ? Byl pro vás tento úkol lehký nebo náročný?
- ? Proč je tak důležité neustále opakovat ta jednoduchá slova, která se často berou jako samozřejmost?

*Toto je moje přikázání: Milujte se navzájem,
jako jsem já miloval vás. (Jan 15,12)*

Pohled do historie

V minulém čísle farního zpravodaje jsme se v historii Žďárecké farnosti zaměřili na rok 1909. V dnešním čísle farního zpravodaje pokračujeme dále do minulosti, budeme se věnovat roku 1908.

Ne všechny zápisy ve farní kronice jsou dobře čitelné, některé údaje se nepodařilo přesně rozluštit. V místech, kde byl zápis nečitelný je uvedeno ...

1908

Rok měl zimu velmi mírnou. Jaro na vláhu bohaté, což na píce bylo dobře. V létě žně velmi krásné. Podzimek suchý a udeřily v říjnu mrazy a potrvaly. Úrody uspokojivé na ovoce, zvláště jablek úroda vzácná.

Kontumace psů zrušena. Housenek mnoho se ukazovalo. Krupobití nebylo, ač bouře byly časté. Dne 20. června příval poškodil zvláště na Rojetínsku a Lubném cesty i pole a luka.

Založen o Velikonocích spolek Křesťansko-sociální Krejčovský a 16. srpna 1908 oslavena spolkem hospodářským jubilea papežské Pia X. a císařské. Na prostranství před kostelem proneseny řeči o papeži farářem o císaři nadučitelem A.Šimou a zapěny hymny.

Chrámu se dostalo: Obraz sv. Petra a Pavla jenž posvěcen 29/6 1908 p. radou Ant. Šmejkaem ze Strážku. Kázal E. L. Kolísek z Předklášteří Dále od spolku v Brně prádlo kalichové a antependium. Od omladiny ve Žďárce dostal chrám 65 K na nový svatostánek.

Dále opraven a zbudován nový taras před farou s plotem, střechy ... natřeny térem, komín opraven.

Téhož roku započato se stavbou silnice vedoucí i pozemky farními a kostelním lesem.

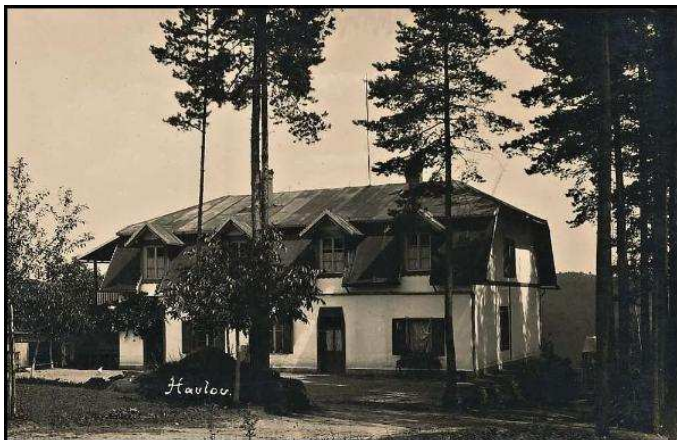
Dne 20. září vykonána pouť na Vranov a 25. října posvěcen nový kříž kamenný u kapličky v Lubném. Řeč i svěcení vykonal místní farář. Kříž věnoval František a Antonie Vaškovi výměnkáři z Lubného. Účast byla velká a počasí krásné.

Ve farnosti vystavena vila „Havlov“ nad údolím u Šafránků ing. Havlem k letnímu pobytu.

Nakažlivých nemocí žádných nebylo.



Kříž u kapličky
v Lubném



Vila Havlov – fotka z roku 1930

Zpracoval: R. Mašek

Co jsme prožili

Svěcení kříže u Víckova

V sobotu 24. srpna 2019 ve 14 hodin jsme se sešli na kopečku nad Víckovem,



abychom posvětili nový dřevěný kříž. Místo je to tuze pěkné, s pohledem na vesnici a širé okolí. Slunce svítlo od Božího rána, a i to přispělo k hojně účasti. Svěcení se zúčastnilo kolem 60 lidí.

První zmínka o kříži, který zde stál, sahá až do roku 1912. O kolikátý kříž jde, to nevíme, můžeme se jen domnívat. Co si pamatují mnozí z nás, je rok 1998, kdy zde byl předešlý kříž vysvěcen otcem Parajkou spolu s dalšími kněžími. Slavila se mše svatá a účast byla mnohem větší.

Děkujeme otci Pavlovi a všem, kteří se podíleli na zhotovení kříže, pohoštění a organizač-

nímu zajištění během průběhu svěcení.

Nyní ať je tento kříž, symbol největší lásky a oběti za druhé, potěchou oku a tichým zastavením všech příchozích: *„Slovo o kříži je bláznovstvím těm, kdo jsou na cestě k záhubě; nám, kteří jdeme ke spáse, je mocí Boží.“* (1. Kor. 1.18)

Simona Černá

Pouť v Rojetíně

V sobotu 7. září se konala u kaple Narození Panny Marie v Rojetíně poutní mše svatá. Počasí se tentokrát moc nevydařilo, od rána mrholilo. Díky tomu, že obec upravila a zvětšila prostor před kapličkou mohl být postaven stan, který chránil oltář i pana faráře před nepřízní počasí.



Poutní mše svatá začala v 10:00, sloužil ji otec Pavel. Na varhany hrála Bára Klímová. I přes nepřízeň počasí se sešlo kolem 40 poutníků.

Upřímné poděkování patří všem, kteří pomohli při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Adorační den v Dolních Loučkách

"Chválena a velebena budiž bez ustání..."

Adorační den v naší farnosti připadá každoročně na 25. září. Tento den je propojen vzájemnou modlitbou mezi farnostmi a bohoslovci Arcibiskupského kněžského semináře v Olomouci.

Farníci měli možnost se zapsat k adoraci, která začínala v 9:00, v půlhodinových intervalech. S lítostí musím konstatovat, že odpolední intervaly zůstaly téměř neobsazeny. Vždyť najít si chvilku času a přijít se poklonit Pánu Ježíši v Nejsvětější svátosti oltářní, poprosit ho o pomoc a zároveň mu poděkovat za Jeho každodenní přijatá dobrodiní, znamená naplno prožívat radost a štěstí celým svým srdcem, naplno vnímat věčné světlo Jeho nekonečné lásky, ale také si uvědomit, že svou obětí na kříži nám otevřel bránu do věčnosti.

V 18:00 jsme s otcem Pavlem prožívali adoraci zakončenou Svátostným požehnáním a po ní byla sloužena pravidelná středeční mše svatá. S našim

panem farářem se scházíme před vystavenou Nejsvětější svátostí, kromě letních prázdnin, téměř každou neděli.

Jen ti, kdo přišli pokleknout před vítězným Pánem a sepnout své ruce k modlitbě, nejlépe poznali, čím dokáže Bůh obdarovat a jakou silou umí působit na každého z nás. Važme si Jeho milostí a nikdy se od něho nevzdalujme!

Pán Bůh zaplať všem, kdo se zapojili do průběhu "adoračního dne", díky Svátostnému Spasiteli za Jeho skutky milosrdenství.

"Kristus vítězí, Kristus kraluje, Kristus vládne všem!"

Jana Jurná

Pouť v Ostrově

V sobotu 28. září, na svátek sv. Václava, se sešli věřící ze žďárecké farnosti (a nejen z ní) u kaple sv. Václava v Ostrově, aby oslavili svátek patrona naší země. Mši svatou sloužil pan otec Pavel.



Upřímné poděkování patří všem, kteří podali pomocnou ruku při přípravě slavnosti.

R. Mašek

Den seniorů v Dolních Loučkách

Na pozvání otce Pavla se v pastoračním centru na faře uskutečnila další pěkná akce. Tentokrát zde oslavili svůj svátek naši senioři.

V neděli 6. října ve 14:30, po adoraci a Svátostném požehnání, to všechno



vypuklo. Pod pergolou se sešlo asi 35 farníků i s panem starostou. Po propršené sobotě nám počasí docela přálo. Všichni si s sebou přinesli dobrou náladu, pan farář si připravil pěknou řeč, ve které nechyběl jeho všem známý humor.

A pak už cinkaly skleničky s výborným vínem a těch dobrot na stolech! K dispo-

zici bylo, jako vždy, točené pivo a také káva, čaj a nealko nápoje. Tentokrát se o nás starali a zajišťovali program farníci z farnosti Žďárec a šlo jim to báječně. Obdivovali jsme holky Barunku, Bětušku, Marušku a Štěpánku, s jakou radostí nás obsluhovaly. S paní Anežkou nám zahrály na svoje hudební nástroje a připravily si pro nás souťěž "poznej zvířátko hmatem, se zavřenýma očima". A od těchto malých slečen to byl určitě ten nejkrásnější dárek nejen "starouškům", ale i nám všem.

Na tu správnou notu nás naladil pan harmonikář z Níhova. Hrálo se, zpívalo a dokonce i tancovalo až do pozdních odpoledních hodin. Pak se začalo citelně ochlazovat. Někteří farníci odcházeli, jiní se chladného počasí nezalekli a dál se bavili při vínečku. Všechno vyřešil otec Pavel. "Jde se



do tepla", řekl, a protože pan farář se musí poslouchat, přestěhovali jsme se do pastorační místnosti ke krbovým kamnům, kde zábava pokračovala ve stejném rytmu až do večera.

Prožili jsme opět krásné nedělní odpoledne s pěknými zážitky, na které se nedá zapomenout. Těžko se člověku odchází z příjemného prostředí, kde je mu tak dobře, kde se cítí šťastný a spokojený a kam se vždycky rád vrátí.

Náš velký a upřímný dík patří Pánu Bohu za Jeho vždy podanou pomocnou ruku, která má stále co nabízet, Panně Marii za její mateřské požehnání, otci Pavlovi, žďareckým farníkům, kteří svůj úkol zvládli na výbornou, panu harmonikářovi a všem, kdo se zasloužili o pěkný průběh oslavy ať už modlitbou nebo třeba dobrým nápadem. Když mocný Bůh dá, čeká nás na faře ještě spousta pěkných setkání.

Jana Jurná

Poděkování za úrodu v Dolních Loučkách

V neděli 20. října jsme v našem farním kostele poděkovali Pánu Bohu za Jeho požehnání, kterým pokropil naše pole, zahrádky, sady, vinice..., ocenil práci lidských rukou, a i přes tropické a suché počasí dal vzrůst hojné úrodě.

Za velké účasti farníků byla děkovaná mše svatá sloužena naším panem farářem



v 9:15. V obětním průvodu byly věřícími ve dvojicích přinášeny otci Pavlovi dary naší země – chléb, ovoce, hrozny, víno, kytička obilí, květiny, med.

Při této příležitosti bychom si měli uvědomit kolik lidí, zvláště dětí v zaostalých státech trpí hladem a bídou a svou modlitbou nebo třeba i finančním darem

podpořit jejich zdravý vývoj.

Vážíme si, Bože, Tvé dobroty a lásky a nepřestáváme Ti děkovat za všechno, čím nás obdarováváš, a že nás v naší lidské slabosti nikdy neopouštíš.

Upřímné díky patří otci Pavlovi za celebrování mše svaté a všem, kteří tuto pěknou akci připravili.

Jana Jurná

Hody v Olší 2019

V Olší se každým rokem konají v neděli na sv. Jiřího hody. V pátek se parta stárků setká pod bývalou májí a kopou díru pro tu novou, načež až se dokope se to oslaví. V sobotu se chystají chvojky a kazatelna pro ortelistu. Je na tom spousta práce, ale naši obyvatelé Olší a okolí jsou na to hrdí, protože je to dlouholetá tradice a všechno se dělá bez nějaké větší techniky. Ve zbytku vesnic a měst se buďto hody nekonají, nebo se využívají takové vymoženosti, jako třeba jeřáb na stavění máje. V Olší se dělá téměř všechno ručně. Je pravda že takto se to dělá i na více místech, ale v Olší jsou na to lidé hrdí. A až se máj postaví a dodělá všechno okolo, tak se to všechno opět postaví a večer se stárci sejdou pod májí, aby ji hlídali. A konečně v neděli, vyrazí stárci do kostela a předkládají knězi tradiční dary. Načež se stárci po kostele najedí a vydají se autobusem po vesnicích zvat lidi pod máj. Chodí se dům od domu a tancuje se a zve se. Když se už konečně pod májí všichni sejdou, tak pan ortelista přečte verdikt nad beranem, kterého posléze zachrání pardón s dopisem od císaře pána. A opět když to celé pod májí skončí se stárci odeberou do kulturního domu, a ještě jednou to celé pořádně oslaví.

Karikatury Boha aneb jaký Bůh není

*To, co si mnoho lidí představuje
pod pojmem Bůh,
díky Bohu neexistuje.
(Karl Rahner)*

Je těžké, dokonce i troufalé, lidským pohledem definovat Boha. Přesahuje všechny kategorie a pojmy a vymyká se naší představivosti. Přesto se lidé všech dob pokoušejí vytvářet si svoje vlastní představy o Bohu. Někdy jsou natolik vzdálené originálu, že vztah s Bohem spíše narušují, než umožňují. Z tohoto pohledu není divu, že řada lidí v Boha nevěří. Odmítají totiž jen nějakou jeho karikaturu, o níž se domnívají, že vystihuje Boha, protože jim Boha dosud nikdo nepředstavil v pravém světle.

Ale: Bůh vstupuje do lidských dějin a dává se nám poznat! Nezjevuje se jako nějaká tajemná síla, ale jako osoba a přítel člověka. Přichází na náš svět v Ježíši Kristu: "V něm je přece vtělena všechna plnost božství" (Kol 2,9)

Zkusme nyní ve světle Bible některé zakořeněné představy lidí o Bohu očistit aspoň od nejčastějších omylů a karikatur.

Staromódní Bůh

Je to roztřesený stařec s bílým vousem možná podrážděný a zahořklý, protože ho většina světa nechce poslouchat. Dnešnímu světu ani trochu nerozumí, prostě mu "ujel vlak"... Kolikrát už jsme viděli podobného šedovlasého starce na nějaké kostelní fresce a možná museli poslouchat starodávné písničky ze zažloutlého zpěvníku, za doprovodu rozvrzaných varhan, v zatuhlém kostele. Všechno nám napovídalo, že Bůh a víra patří maximálně do muzea, pokud vůbec někam patří.

Ale: Bůh, v něhož věří křesťané, nestárne. Nejde o neschopného stařečka, který oplakává staré dobré časy.



"Bůh, který učinil svět a všechno, co je v něm, ten je pánem nebe i země, a nebydlí v chrámech, které lidé vystavěli, ani si nedává od lidí sloužit, jako by byl na nich závislý; vždyť je to on sám, který všemu dává život, dech i všechno ostatní" (Sk 17,24-25).

Bůh spící, vzdálený

Kdosi nazval tuto karikaturu "bohem – hodinářem": Bůh uvedl vše do chodu, stanovil přírodní zákony a vzdálil se. A až svět "dotiká", pak přijde vše vyúčtovat. Podle tohoto pojetí Bůh kdesi existuje, ale svět ponechává jen svému osudu, o jednotlivce se absolutně nezajímá. Člověk věřící v tuto karikaturu zastává krédo, "co si neuděláš sám, to nemáš!"



Ale: Bůh je vždy s námi. Nebeský otec se nám představil v Ježíši Kristu jako Emmanuel – to v překladu znamená "Bůh s námi" (Mt 1,23) - jako ten, kdo je nám bliž než my sami sobě, žádný detail našeho života mu není lhostejný.

Bůh policista

Bůh je tu od toho, aby sledoval naše přestupky, aby je evidoval a trestal. Jinými slovy, strážce zákona. někteří z nás v dětství možná slyšeli výhrůžku: "Pánbůh tě vidí a potrestá!" Upřený pohled takového boha vyvolává strach a nejistotu: co zase bude, co jsem to zas provedl. Člověk pak žije s pocitem, že si boží přízeň musí tvrdě zasloužit. A hlavně – nic se nepromíjí!



Ale: Ježíš nám představuje Boha, který nenávidí hřích, ale miluje hříšníka. Bůh je Bohem milujícím! "Jestliže doznáváme své hříchy, on je tak věrný a spravedlivý, že nám hříchy odpouští a očišťuje nás od každé nepravosti" (1. list Janův 1,9).

(Pokračování příště)

fatym.com, vira.cz

Co nás čeká

Hody v Loučkách

Hodová mše svatá bude sloužena ve farním kostele sv. Martina v Dolních Loučkách v neděli 10. listopadu v 9:15 hod.

Biblické hodiny

Tak jako v minulém školním roce, i v letošním probíhají v Loučkách v Pastoračním centru 1x za 14 dní ve středu po mši svaté. V listopadu to budou středy 6. a 20.

Pouť v Drahoníně

Poutní mše svatá bude 23. listopadu. Čas bude upřesněn v ohláškách.

Povídání o víře

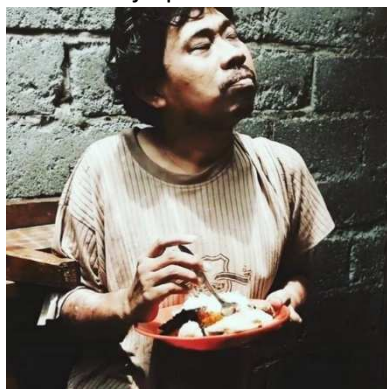
Nejen pro rodiče dětí, které mají přistoupit k 1. svatému přijímání je určeno setkání v Dolních Loučkách v Pastoračním centru 24. listopadu v 17:00 hod.



Změna vyhrazena

Co jste možná (ne)věděli

Indonésie je po Saúdské Arábii druhou zemí na světě, kde se nejvíce plýtvá potravinami. V zemi žije 260 milionů lidí a na každého připadá 300 kilogramů vyhozených potravin ročně. S tímto nešvarem se rozhodla bojovat ne-vládní organizace Foodcycle, která v listopadu minulého roku spustila projekt Sdílená dobročinnost. Jeho cílem je rozdělování nezkonzumovaných jídel ze svatebních hostin mezi chudé. Na svatbách se totiž výrazně plýtvá jídlem, protože podle místní tradice má být na svatbu pozváno co nejvíce hostů. Mnozí však



na pozvánku nereagují, zda přijdou, nebo ne. Organizátoři svateb proto objednávají více jídla, než se sní. Od začátku projektu se do něj zapojila padesátka svateb, ze kterých se rozdělilo mezi chudé 1,6 tuny potravin.

(podle KN)

Den Bible v kuchyni

Každoročně se 33. neděli v liturgickém mezidobí v České republice připomíná Den Bible. Letos to bude 17. listopadu. Zkuste tento den oslavit chvílí nad biblickými úryvky ve spojení s upečením něčeho sladkého!



Přísady:

4,5 hrnku	<i>1. Kniha Královská 5,2 (to první)</i>
250 g/ml	<i>Deuteronomium 32,14a</i>
6 kusů	<i>Jeremiáš 17,11</i>
2 hrnky	<i>Soudců 14,18a</i>
2 hrnky	<i>Žalm 105,41</i>
¾ hrnku	<i>1. Korinťanům 3,2a</i>
2 hrnky	<i>Jeremiáš 24,2</i>
1 hrnek	<i>Numeri 17,23 b</i>
špetka	<i>Levitikus 2,13</i>
2–3 čaj. lžičky	<i>Kniha Zjevení 18,13a (to první)</i>
1 balíček	<i>Mdr 11,22 (ten, co se přidává běžně)</i>

Postup:

Troubu predehřejte na 175 stupňů. Tekuté přísady dejte do mísy a zamíchejte, k tomu přidejte zbylé kromě obou přísad z proroka Jeremiáše a přísady z knihy Numeri. Zamíchejte. Nakonec přidejte zbylé a nalijte těsto do vymazané formy (nejlépe kulaté koláčové).

Dobrou slavnostní chuť!

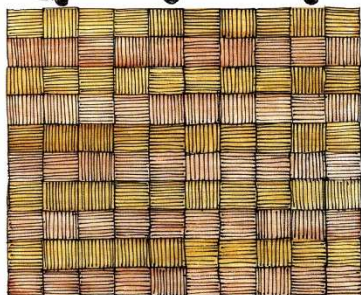


*Být třetákem je velká věc.
Proč? Neboť třetáci na jaře budou
moci poprvé přijmout Pána Ježíše. Na takovou
velkou událost je třeba se dobře připravit! Rád
se budu připravovat spolu s vámi, abychom
ten den D prožili skutečně naplno.*



Můj kamarád Laďa dostal nové kolo. Hned první den na něm vyváděl různé kousky. Když ho máma upozorňovala, že spadne, jen se smál. Brzy ho však smích přešel, protože z kola spadl. Byl to tvrdý pád. Laďa se ani nemohl postavit. Večer jsem se dozvěděl, že si zlomil nohu.

Pouze jeden z cyklistů se dostane do cíle. Který to bude? Cesta do cíle vede pouze po svisle šrafovaných čtvercích!



CÍL



V zápalu hry bývám i já občas "hluchý" - neposlouchám, co mi říkají rodiče. Měl bych být pozornější, neboť vím, že rodiče chtějí pro mě to nejlepší. Co o tom píše apoštol Pavel v listě Kolosanům, se dozvíš, pokud postupně podoplňuješ jednotlivé samohlásky.

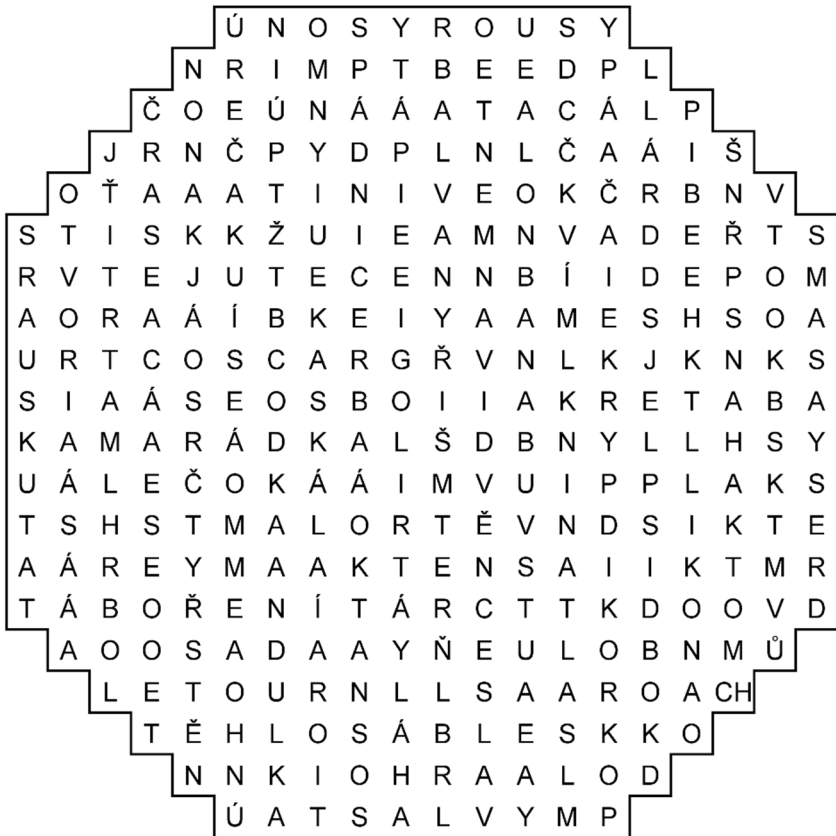


Při večerní modlitbě jsme se pomodlili i za Laďu a za jeho uzdravení. Tatínek nám řekl, že každý z nás dostal život jako velký dar, který si máme chránit. Které z následujících věcí jsou pro nás zdravé, které bychom měli jíst s mírou a kterým se máme vyhýbat?

Máma potom vyprávěla o nemocných, kterým můžeme i my pomoci. Hned druhý den jsme spolu s Rikou šli k Laďovi, aby mu rychleji utekl čas. Vysvětlil jsem mu nové učivo a pak jsme si spolu hráli. Pokud si pozorně prohlédneš oba obrázky, zjistíš, jaké dvě věci nám Laďa dal pro radost.



V listopadu slavíme patrona farnosti Dolní Loučky, sv. Martina. Ten bývá zobrazován jako voják na koni. V dnešní osmisměrce najdete i jeho další atributy - symboly, se kterými bývá zobrazován.



andulka; balvany; baterka; biřic; blesk; brčko; caesar; čtyřstěn; datel; deska; displej; divan; dresy; duchod; etuje; herec; hrbol; idiom; ikona; Indiana; Jakub; kačer; kamarádka; kanon; kauce; kitaj; leden; město; mlsal; mniši; močál; monokly; moped; naiva; opálení; operace; orátor; osada; Oscar; otvor; plácát; plaka; plesňák; plint; pnutí; pokrok; rákos; rosol; rousy; Řehák; salsa; skála; skalp; skuta; snaha; sosna; spádnice; stanoviska; stisk; středa; táboření; talek; tanin; téhlo; trilogie; tyátr; účast; úkony; únosy; Věnceslav; větrolam; vinit; vlast; vnady; vrána; vřesk; vtipy

Nezbedův humor

Kaplan se ptá malého Petříka:

„Máš pro postní dobu nějaké předsevzetí?“

„Ano. Nedám vašemu psovi žádného buřta.“

Starší muž napjatě sleduje kněze, který hřebíkem přibíjí oznámení na vývěsku.

„Chcete si přečíst, co nového tady oznamuji?“ ptá se kněz.

„No, spíš chci slyšet, co budete říkat, až se klepnete do prstu.“

Řidič kamionu volá z cesty centrálu

„Mám zničené levé venkovní zrcátko.“

Dispečer na to: „A co má být? Dej si to někde opravit!“

„To nejde, leží na něm kamión!“ sděluje řidič.

„Najel jsem na strom!“ vysvětluje řidič v autoservisu mechanikovi příčinu nabouraného auta.

Ten auto několikrát obejde a pak se ptá: „Kolikrát?“

Lékař povídá pacientovi: „Vaše dny jsou sečteny. Zítra jdete do práce!“

Policejní kontrola: „Tak a bude se foukat, pane řidiči!“

„Ale s radostí,“ povídá řidič, „kdepak vás to bolí?“

Malý chlapec požádal tatínka, aby mu pomohl s domácím početním úkolem. Měl najít nejmenší společný jmenovatel.

„To jste ho ještě nenašli?“ zeptal se otec. „Hledal se už tehdy, když jsem do školy chodil já!“

Vězeňský kaplan promlouvá k recidivistovi, který už potřetí vyloupil pokladnu: „Můj synu, až se dostaneš na svobodu, rád ti budu pomáhat.“

„Moc děkuju za nabídku, důstojnosti,“ odpovídá vězeň. „Ale na to musí být odborník.“

„Včera jsem málem ztratil hodinky.“

„Jak to, že málem?“

„No jednoduše: zastavily se a já šel dál!“

(Z knihy **Nezbedův humor 1**)